

ΑΛΜΠΕΡΟΜΠΕΛΛΟ

ΗΚαρλόττα έσφιξε μαλακά στην αγκαλιά της τον νεογέννητο Ερνέστο και προχώρησε διστακτικά προς το γραφείο του δημάρχου για να υπογράψει. Για μία μόνο στιγμή κοίταξε προς την μοναδική πόρτα του δωματίου με ένα κρυφό σκίρτημα και μία τρελή ελπίδα να έβλεπε να μπαίνει ο Λεονάρντο, «ο άνδρας του οποίου το όνομα δεν προτίθεται να κατονομάσει». Φυσικά δεν θα ερχόταν. Το ήξερε. Γιατί να έρθει εξάλλου; Για ό,τι είχε αποφασίσει να γίνει είχε ήδη ενημερώσει τον δήμαρχο από την πρώτη μέρα που την έστειλε στην Σάντα Σαμπίνα. Και αυτός πιστά υπάκουσε. Χωρίς αντίρρηση, όπως έκαναν όλοι. Δέχτηκε με θλίψη την μοίρα της, πήρε την πένα και υπέγραψε.

Ο δήμαρχος χάιδεψε με την ματιά του τον Ερνέστο και με σεβασμό σηκώθηκε.

– Αφού απεφάσισε να διατυπωθεί έτσι η ταυτότητά του, της είπε σκύβοντας λίγο για να της υποδείξει δήθεν που να υπογράψει, και μιλώντας τόσο χαμηλόφωνα που σχεδόν ούτε αυτή δεν τον άκουγε. Αφού έτσι απεφάσισε...

Στο δρόμο πίσω για το σπίτι της μαίας που έμενε εδώ και δυόμισι μήνες, η Καρλόττα θυμόταν την πρώτη φορά που της μίλησε ο δήμαρχος στο χόλ του δικού του σπιτιού. Τότε που περίμενε όρθια δίπλα στο παράθυρο

την Άννα Λάουρα να εξετάσει την λεχώνα γυναίκα του. Τότε που, έγκυος και αυτή στον έβδομο μήνα, προσπαθούσε να κρύψει την στρογγυλεμένη κοιλίτσα της μέσα στην μακριά φαρδιά ζακέτα της. Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια της και κρυφά σήκωσε την άκρη της σάρπας της να τα σκουπίσει.

– Ίσως να θέλετε να μάθετε την λύση που μας προτείνει, άκουσε μία ήρεμη σοβαρή φωνή δίπλα της.

Τρόμαξε. Αυτός θα είναι ο δήμαρχος, σκέφτηκε. Φοβήθηκε ότι θα ήξερε. Μα φυσικά και θα ήξερε. Ποιος άλλος θα του είχε προτείνει λύση; Μόνο ο Λεονάρντο, όπως πάντα. Με μεγάλη προσπάθεια σήκωσε τα μάτια της και τον κοίταξε ερωτηματικά. Εκείνος την έβαλε να καθίσει, κάθισε απέναντί της και αργά, σαν να πρόσεχε την κάθε του λέξη, την ενημέρωσε για την απόφαση-λύση.

Του είχε ζητήσει, της διευκρίνισε, να γραφτεί στην ληξιαρχική πράξη γεννήσεως του παιδιού –όταν με το καλό θα γεννιόταν– στην θέση του ονόματος του πατέρα η εξής φράση: «με ένα άνδρα του οποίου το όνομα η μητέρα δεν προτίθεται να κατονομάσει»¹. Η διατύπωση αυτή, συνέχισε, αφορά τους ευγενείς κυρίους όταν αυτοί αποκτήσουν τέκνο από μία κυρία χωρίς τίτλο ευγενείας και δεν θα ήθελαν προς το παρόν (ή και ποτέ δυστυχώς) να την παντρευτούν και να το αναγνωρίσουν. Του είχε δε αυστηρά επισημάνει να προσέξει να μην υπάρξει πουθενά, ποτέ και σε κανένα έγγραφο η

1. con un uomo che non intende nominare

συνήθης για άλλες παρόμοιες περιπτώσεις φράση: «αγνώστου πατρός»¹, γιατί δεν ίσχυε.

Ο δήμαρχος προσπάθησε να την πείσει –σχεδόν παρακαλεστά, για να μην δυσαρεστήσει τον αφέντη του της φάνηκε– το πόσο αυτή η πράξη έδειχνε ότι ο κύριος δεν αμφισβητούσε ότι αυτός ήταν ο φυσικός του πατέρας. Απλώς δεν έκρινε σκόπιμο τώρα να φανερώσει τον δεσμό τους μέχρι ότου, και αν φυσικά κάποτε, ο ίδιος το αποφάσιζε.

Δεν την έπεισε. Τον ευγνωμονούσε βέβαια για τον μειλίχιο τρόπο που της μίλησε. Δεν του συγχωρούσε όμως την δουλικότητα που έδειξε και τότε σπίτι του και τώρα στο δημαρχείο. Αν πίστευε και ο ίδιος ότι αυτή ήταν η σωστότερη λύση, δεκτό. Αν όμως φοβόταν μην χάσει την θέση του, τότε δεν ήταν άξιος αυτής της θέσης.

Είχαν περάσει ογδόντα τρεις μέρες από το απόγευμα που έφυγε από το Αλμπερομπέλλο για να γεννήσει κρυφά στην Σάντα Σαμπίνα και το τρεμουλιαστό σφίξιμο στο στήθος και η βαθιά θλίψη στα μάτια της δεν έλεγαν να φύγουν. Μάταια την παρακαλούσε η μαία να κάνει υπομονή για να «μην κόψει το γάλα». Θήλαζε και με αγωνία σκεφτόταν το σήμερα και, πολύ περισσότερο, το αύριο.

Όταν ο μικρός Ερνέστο αποκοιμιόταν μακάρια στην αγκαλιά της, οι παλαιές σκηές που έζησε από μικρή μαζί με τον Λεονάρντο έρχονταν και έμεναν εκεί μπρο-

1. padre ignoto.

στά της. Και τότε ένα τρυφερό χαμόγελο την φώτιζε.

.....
 Την ημέρα των γενεθλίων της, 2 Ιουλίου του 1863, έπαιζε με τις φίλες της στην κεντρική πλατεία δίπλα στην εκκλησία απέναντι από το σπίτι του. Εκείνος της έλεγε αργότερα, τότε που άρχισαν να φλερτάρουν, πόσο του άρεσε να την βλέπει από το παράθυρό του να χοροπηδά σαν μικρό ζαρκάδι, όρθια πάνω στα πέτρινα πεζουλάκια δίπλα στις σεφτέρες, και να κάνει χίλιες δύο σκανδαλιές. Οι κινήσεις της ήταν τόσο χαριτωμένες και το χαμόγελό της τόσο αποπλυστικό που, «Νομίζω κανείς δεν μάλωσε ποτέ μαζί σου, είναι αλήθεια;» την ρωτούσε τρυφερά, όταν αργότερα συναντιόντουσαν κρυφά κάτω από την αγαπημένη τους καστανιά.

Εκείνη δεν τον είχε προσέξει. Δεν θα τολμούσε να τον προσέξει. Ήταν μεγαλύτερός της και ήταν και ο υιός του άρχοντα. Τόσο μακριά από την δική της ζωή.

Συναντήθηκαν για πρώτη φορά τρία χρόνια μετά. Η Καρλόττα γύριζε από το σπίτι του θείου της μέσα από τα χωράφια και ο Λεονάρντο πέρασε κοντά της καβάλα στο άλογό του. Τον θυμάται να σταματά δίπλα της, να πηδά ανάλαφρα κάτω και στητός, με ευγένεια και χάρη, να της κάνει μία μικρή υπόκλιση και να της χαμογελά. Πόσο κομψός της φάνηκε! Σαν πρίγκιπας. Λεπτός με σκούρα ξανθά μαλλιά και φωτεινά γκριζογάλανα μάτια που την κοιτούσαν λίγο ειρωνικά. Σαν σε όνειρο άκουσε την φωνή του. Βαθιά φωνή μεγάλου ανδρός. Δεν θυμόταν τι της είπε, τι του απάντησε. Θυμόταν ότι γύρι-

σαν μαζί περπατώντας αυτά τα πεντακόσια μέτρα μέχρι το σπίτι της, αυτή κρατώντας το φάθινο καλαθάκι της και αυτός το χαλινάρι του αλόγου του. Δεν είχε αισθανθεί ξανά τόσο ευτυχισμένη.

Δύο μέρες μετά πήγε πάλι προς το σπίτι του θείου της, επίτηδες αυτή την φορά. Μήπως και τον ξανασυναντήσει. Αλλά ο Λεονάρντο πέρασε καλπάζοντας από άλλο μονοπάτι χωρίς να την δει και το μόνο που κατάφερε η μικρή Καρλόττα ήταν να σκίσει το καλό της φόρεμα έτσι που έτρεχε αλαφιασμένα πίσω του μέσα από τους πυκνούς θάμνους. Το άλογο όμως έτρεχε πιο γρήγορα και ο Λεονάρντο έφυγε.

Έφυγε όπως έφευγε κάθε τέλος καλοκαιριού από την εξοχική τους κατοικία του Αλμπερομπέλλο για το πατρικό τους σπίτι στην Νάπολη.

Αλλά και το επόμενο καλοκαίρι ο Λεονάρντο δεν εμφανίστηκε.

Η μικρή ερωτευμένη Καρλόττα περίμενε. Έκανε όλο και πιο συχνά βόλτες στην πλατεία με τις φίλες της και έριχνε κλεφτές ματιές στα παράθυρα του σπιτιού του για να είναι η πρώτη που θα τον έβλεπε όταν θα ερχόταν. Πίστευε ότι αργά ή γρήγορα θα γύριζε. Σαν κάθε ερωτευμένη έφηβη ονειρευόταν ότι δεν την είχε ξεχάσει και θα γυρνούσε. Θα την έπαιρνε αγκαλιά, θα την ανέβαζε μπροστά του στο άλογο και θα καλπάζανε ευτυχισμένοι προς τον λόφο. Θα την έσφιγγε σταθερά να μην πέσει. Και αυτή, καθώς θα τρέχανε χαρούμενοι, θα μάζευε τα μαλλάκια της που θα ανεμίζανε, για να μην τον

ενοχλούν. Με αυτή την εικόνα κοιμόταν και με αυτήν ξυπνούσε. Αυτή την εικόνα χάραινε τρυφερά μέσα στην τάξη. Το εξώφυλλο δηλαδή του βιβλίου της Ιστορίας που απεικόνιζε ένα ωραίο καβαλάρη να κρατά αγκαλιά πάνω στο άλογό του μία όμορφη κοπέλα και να τρέχουν. Είχε ταυτιστεί τελείως μαζί τους. Ός και τα μαλλιά της έπλεκε κάθε πρωί σε σφικτές πλεξίδες για να μην ανεμίζουν όταν θα κάλπαζαν. Κόντυνε κρυφά και τον ποδόγυρο από τις τρεις της φούστες και από το καλό της φόρεμα για να μην μπλέκονται στα καπούλια του αλόγου. Όπως στο εξώφυλλο. Πρόσεξε πάντως να μην τις κοντύνει και πολύ και φανερωθεί.

Ψήλωνε ακόμη και έτσι ήταν ήσυχη ότι δεν θα γινόταν ρεζίλι πως επιδιώκει να δείξει ένα μικρό μέρος από τις βαμβακερές της κάλτσες. Να κάνει δηλαδή σαν την κυρα-Νενέλα που όλο σήκωνε την φούστα της πότε από το πλάι και πότε από μπροστά, δήθεν για να διευκολυνθεί στο περπάτημα πάνω στα διάσπαρτα χαλίκια του χωματένιου δρόμου όταν κατέβαινε από το ζαχαροπλαστέιο της πλατείας κάτω προς το χωριό της, το χωριό των τρούλλων. Όλες οι συμμαθήτριάς της ήταν πεπεισμένες ότι το έκανε επίτηδες για να δουν τις μεταξωτές της κάλτσες, μερικές μάλιστα όλο και κάτι μουρμούριζαν μεταξύ τους όταν την βλέπανε και κρυφογελούσαν. Οι πιο πολλές επιδεικτικά δεν την χαιρετούσαν, όπως τους έλεγαν να κάνουν οι μητέρες τους. Στην Καρλόττα όμως άρεσε η ζωντάνια της και αυτός ο αέρας ανεξαρτησίας που άφηνε στο πέραςμά της. Της έριχνε μια χαμογελαστή ματιά και η Νε-

Η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

νέλα, με σεβασμό και ευγνωμοσύνη για την καλοσύνη της, έκανε μία μικρή υπόκληση. Τόσο μικρή ώστε να μην την δει κανείς και εκθέσει την μόνη ίσως «φίλη» της.

.....

Χάιδεψε απαλά τον μικρό Ερνέστο που κουνήθηκε ανεπαίσθητα μέσα στον ύπνο του και άρχισε να σιγοψιθυρίζει έναν τρυφερό σκοπό του Αλμπερομπέλλο γεμάτο αγάπη για την φύση και τον μόχθο των ανθρώπων. Της φάνηκε ότι της χαμογέλασε. «Σαν τον πατέρα του στην καστανιά», μονολόγησε λυπημένα και έκανε μία αστραπιαία σύγκριση εκείνης της ευτυχισμένης στιγμής, που τον είδε μετά από δύο ολόκληρα χρόνια αναμονής, και της σημερινής.

Σιγοτραγουδούσε και τότε ένα ερωτικό τραγούδι. Ένα τραγούδι γεμάτο αγάπη και προσδοκία για μια συνάντηση. Τον αγαπούσε τόσο που τον αισθανόταν ζωντανό δίπλα της να την ακούει μαγεμένος από την φωνή της. Την φόβιζαν οι ονειροπολήσεις της. Δεν ήξερε πώς να τις σταματήσει. Αλλά και να ήξερε, δεν ήθελε. Την κάνανε τόσο ευτυχισμένη! Να, σαν τώρα, που τον ένωθε πίσω της να ακουμπά ανεπαίσθητα το γιακαδάκι του φορέματός της και να την αγαπάει. Μισόκλεισε τα μάτια της, αναστέναξε, πήρε μια ακόμη πιο βαθιά ανάσα και συνέχισε να σιγοτραγουδά. Φοβόταν να σταματήσει μήπως και χαθεί η μαγική αυτή στιγμή.

– Τι γλυκιά φωνή που έχεις μικρή μου! Μ' αρέσει να σ' ακούω να τραγουδάς. Θέλω να τραγουδάς μόνο για μένα, άκουσε την αγαπημένη φωνή του Λεονάρντο.